

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci **žalobce: S.B.**, státní příslušnost Afghánistán, t.č. Zařízení pro zajištění cizinců Drahonice, Drahonice u Lubence 41, Podbořany, *zastoupeného Mgr. Ing. Janem Procházkou, LL.M., eur., advokátem, se sídlem Praha 8, Karolínská 654/2*, proti **žalované: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje**, se sídlem Plzeň, Nádražní 2, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 2. 4. 2016, č.j. KRPP-30228-30/ČJ-2016-030022,

t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á.

II. Žádný z účastníků n e m á n á r o k na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalované, jímž bylo podle § 129 odst. 6 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) rozhodnuto, že se doba zajištění žalobce za účelem předání do Maďarské republiky podle právního předpisů Evropských společenství (Nařízení rady Evropského společenství a rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „Dublinské nařízení“ nebo také „nařízení č. 604/2013“) stanovená na 40 dnů od okamžiku omezení osobní svobody v rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství Policie Plzeňského kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 25. 2.

2016, č.j. KRPP-30228-16/ČJ-2016-030022, prodlužuje podle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců o 26 dní, tj. celkem na 66 dní od okamžiku omezení osobní svobody.

V podané **žalobě** žalobce namítal, že žalovaná vydáním napadeného rozhodnutí porušila čl. 28 odst. 2 a 3 nařízení č. 604/2013. Podle názoru žalobce při rozhodování o zajištění žalovaná nesprávně posoudila otázku, zda existuje reálný předpoklad, že k předání žalobce do jiného členského státu EU ve stanovené lhůtě skutečně dojde. Žalobce uvedl, že povinnost zabývat se reálným předpokladem pro navrácení či přemístění do příslušného státu EU je nezbytnou náležitostí každého rozhodnutí o zajištění, ke kterému došlo na základě čl. 28 Dublinského nařízení, resp. § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Žalobce si byl v této souvislosti vědom skutečnosti, že na rozdíl od čl. 15 odst. 4 tzv. Návratové směrnice (směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. prosince 2008) Dublinské nařízení výslovně neuvádí požadavek reálného předpokladu pro navrácení či přemístění jako nutnou podmínku zákonnosti zajištění. Nicméně, podle čl. 28 odst. 2 Dublinského nařízení mohou členské státy „zajistit dotyčnou osobu za účelem jejího přemístění podle tohoto nařízení, existuje-li vážné nebezpečí útěku na základě posouzení každého jednotlivého případu“. Přemístění cizince do jiného členského státu EU tak představuje jediný účel, pro který může být zajištění podle čl. 28 nařízeno. Navzdory absenci výslovné normy je proto nutné považovat „přemístitelnost cizince - tj. existenci reálného předpokladu pro jeho přemístění - za podmínku, jejíž nesplnění činí zbavení osobní svobody nezákonné. Stejný závěr ostatně vyplývá i z Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Evropská úmluva“). Zajištění cizince za účelem přemístění do jiného státu Evropská úmluva výslovně umožňuje. Činí tak prostřednictvím čl. 5 odst. 1 písm. f), který umožňuje „zákonné zatčení nebo jiné zbavení svobody osoby, [...] proti níž probíhá řízení o vyhoštění nebo vydání“. Je přitom nutné zdůraznit, že slovo „vyhoštění“ zde má autonomní význam. Dopadá nejen na situace klasického vyhoštění do země původu, ale též na situace „přemístění“ do jiného členského státu EU ve smyslu Dublinského nařízení (srov. zejména nálezy Ústavního soudu Pl. ÚS 25/97, 13. 5. 1998). Evropský soud pro lidská práva (dále též jen „Evropský soud“) pak v tomto ohledu jasně stanovil, že v případě, že „*nic nenaznačuje tomu, že by orgány [žalovaného státu] měly reálný předpoklad vyhostit stěžovatele během doby, po kterou byli zajištěni*“, stává se zajištění s čl. 5 odst. 1 neslučitelné (ESLP, A. a ostatní v. Velká Británie, č. 3455/05, 19. 2. 2009, §167). Jinými slovy „*[t]am, kde jsou si orgány státu vědomy, že příkaz k vyhoštění nemůže být vykonán, zajištění nemůže být nadále považováno za zajištění osoby, proti níž probíhá řízení o vyhoštění*“ (ESLP, Agnissan v. Dánsko, č. 39964/98, 4. 10. 2001). Také z Evropské úmluvy tedy vyplývá, že není-li předpoklad vyhoštění či přemístění cizince reálný, stává se zajištění nezákonné a musí být ukončeno, resp. nesmí být nařízeno.

V kontextu vnitrostátního práva nelze než odkázat k rozsudku Nejvyššího správního soudu, č.j. 2 As 80/2009-66 ze dne 31. 3. 2010. Podle právní věty publikované ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 2078/2010 „*Logickým předpokladem zajištění cizince podle § 129 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, je, že jeho účel bude moci být naplněn. Proto je třeba při rozhodování o zajištění brát v úvahu i podmínky převzetí cizince druhou smluvní stranou.*“ Z uvedeného je tedy zřejmé, že k zajištění cizince na základě § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců může dojít pouze tehdy, je-li perspektiva jeho navrácení či přemístění reálná. S ohledem na § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního

řádu (dále jen „správní řád“), je dále nutné, aby se příslušná úvaha o realizovatelnosti přemístění žalobce do Maďarska v rozhodnutí o zajištění i objevila a byla náležitě zdůvodněna.

Žalobce konstatoval, že požadavek, aby se správní orgán otázkou realizovatelnosti přemístění vážně zabýval, je v tomto případě nad míru opodstatněný. Dostupné informace totiž nasvědčují tomu, že předpoklad přemístění žalobce do Maďarska v příslušných lhůtách reálný není. Již v samotném napadeném rozhodnutí se uvádí, že na žádost správního orgánu o převzetí žalobce orgány Maďarské republiky ve stanovené lhůtě nereagovaly. To znamená, že je dána domněnka, že Maďarsko uznává svou příslušnost. Svědčí to ale také o tom, že skutečná realizace předání, která vyžaduje již aktivní součinnost maďarské strany, může být závažným způsobem ztížena či dokonce nereálná. Dokonce je možné, že k realizaci předání v důsledku neposkytnutí součinnosti maďarských orgánů vůbec nedojde. Ohledně této skutečnosti, která by mohla mít dopad na realizovatelnost předání, však napadené rozhodnutí neobsahuje prakticky žádné úvahy správního orgánu, natož jakékoli závěry. Ve světle informací obsažených v napadeném rozhodnutí však mají takové úvahy význam pro řádné odůvodnění rozhodnutí správního orgánu a jejich absence způsobuje dle názoru žalobce nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.

Žalobce se dále domníval, že v Maďarsku dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení ve smyslu čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení. Za tyto nedostatky žalobce považoval následující okolnosti. S ohledem na skutečnost, že žalobce přicestoval na území Maďarska ze Srbska a Srbsko je Maďarskem považováno za třetí bezpečnou zemi, hrozí, že žalobce bude deportován do Srbska bez toho, aby jeho žádost byla meritorně přezkoumána. I v případě, že by maďarský Úřad žádost žalobce o mezinárodní ochranu meritorně přezkoumal a tuto žádost zamítl, žalobce nedisponuje v Maďarsku prostředkem nápravy, který by bylo možné považovat za účinný ve smyslu čl. 13 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

Ve vztahu k prvnímu nedostatku nepovažoval žalobce za nezbytné uvedené skutečnosti detailně odůvodňovat. Namísto toho odkázal k rozsudkům Krajského soudu v Praze č.j. 49 Az 109/2015-74 a 49 Az 110/2015-79, oba ze dne 14. 1. 2016, kde jsou všechny podstatné informace uvedeny. V uvedených případech Krajský soud dospěl mj. k následujícímu závěru: *„Ačkoliv soudu nepřísluší presumovat rozhodnutí maďarských úřadů, hrozí v případě předání žalobce do Maďarské republiky jeho předání do Srbska, jako bezpečné země původu podle nařízení maďarské vlády, aniž by byla jeho žádost meritorně posouzena. Podle zprávy UNHCR ze srpna roku 2012, kterou žalobce přiložil k žalobě, má azylový systém v Srbsku mnoho nedostatků a dokud tyto nedostatky nebudou odstraněny, nemá být Srbsko považováno za bezpečnou zemi z hlediska mezinárodní ochrany. Toto stanovisko UNHCR nebylo doposud revidováno. Nadto dle zpráv Human Rights Watch, dostupných na webových stránkách <https://www.hrw.org/news/2015/07/24/human-rights-watch-submissionbosniaand-herzegovina-serbia-and-kosovo-european>, dochází v Srbsku k porušování práv žadatelů o azyl, které dle soudu dosahují intenzity nelidského a ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie.“*

Ve vztahu ke druhému nedostatku pak žalobce konstatoval, že ze zprávy organizace Hungarian Helsinki Committee popisující aktuální azylový systém v Maďarsku (viz příloha)

vyplývá, že je-li žádost o mezinárodní ochranu meritorně přezkoumána a není-li shledána jako důvodná, může se cizinec obrátit se žádostí o přezkum takového rozhodnutí na soud. V takovém případě však platí, že *podání žaloby proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti nemá ze zákona odkladný účinek*. Tím se však žaloba jako prostředek nápravy bez dalšího stává neúčinnou ve smyslu čl. 13 ve spojení s čl. 3 Evropské úmluvy. Jak totiž v minulosti konstatoval ESLP, v případech, kdy hrozí cizinci navrácení do země, ve které existuje nebezpečí nelidského či ponižujícího zacházení (spočívající v tomto případě v nebezpečí řetězové deportace ze Srbska do země původu z důvodu absence efektivního azylového mechanismu v této zemi), „článek 13 vyžaduje, aby dotčená osoba měla přístup k oprávněmu prostředku, jenž má ze zákona odkladný účinek (*c/e plein droit suspensif/with automatic suspensive effect*)“ (ESLP, *Gebremedhin v. Francie*, č. 25389/05, rozsudek z 26. 4. 2007, §66). Tento požadavek však v případě Maďarska zjevně splněn není. Na uvedeném hodnocení nic nemění ani fakt, že cizinec může soud o přiznání odkladného účinku požádat. Jak totiž uvedl ESLP, odkladný účinek musí mít žaloba automaticky (*de plein droit*), tj. nezávisle na úvaze soudu, zda odkladný účinek žalobě přizná. Navíc, je-li žádost o mezinárodní ochranu zamítnuta, disponuje cizinec pro podání žaloby lhůtou 8 dnů (viz opět zpráva organizace Hungarian Helsinki Committee, s. 4). Tato lhůta se velmi přibližuje lhůtě sedmi dnů, o které, jak je v podrobnostech uvedeno v odkazovaném rozsudku Krajského soudu, Ústavní soud ČR prohlásil, že je neslučitelná s čl. 13 Evropské úmluvy (nález ze dne 1. 12. 2009, Pl. ÚS 17/09, č. 9/2010 Sb.). Můžeme tedy shrnout, že v případě Maďarska dochází k systematickým nedostatkům ve smyslu čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení, pokud jde o azylové řízení, a Maďarsko proto není možné považovat za stát, který by v souladu s Dublinským nařízením byl odpovědný za posouzení azylové žádosti podané žalobcem. Pokud tedy napadeným rozhodnutím došlo k zajištění žalobce za účelem předání do tohoto státu, jde o rozhodnutí, které je nezákonné.

Žalobce žádal zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalované k dalšímu řízení.

Ve **vyjádření k podané žalobě** žalovaná uvedla, že žalobce byl zajištěn 26. února 2016 za účelem jeho předání podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců s odkazem na § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Účelem zajištění žalobce je jeho předání podle nařízení č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států. Dne 2. dubna 2016 bylo toto zajištění podle § 129 odst. 6 zákona o pobytu cizinců prodlouženo o 26 dní pod pořadovým číslem ve spise 30 a 26. dubna 2016 bylo toto zajištění podle § 129 odst. 6 zákona o pobytu cizinců prodlouženo o 30 dnů pod pořadovým číslem ve spise 33. Žalobce namítal, že zajištění je nezákonné, neboť se žalovaná řádným způsobem nezabývala tím, zdali je jeho předání do Francouzské či Maďarské republiky reálné, tedy, zda-li bude přemístění žalobce dle ustanovení článku 28 odst. 2 Dublinského nařízení realizovatelné. Žalovaná byla přesvědčena o zákonnosti svého postupu při zajištění žalobce, neboť dosažení cíle zajištění, tedy předání žalobce podle Dublinského nařízení, je reálné. V odůvodnění zajištění se žalovaná zabývala na straně 7 zajištění v odstavci „realizovatelnost předání účastníka, doba zajištění“ otázkou realizovatelnosti předání žalobce do Maďarské republiky. Není důvod se domnívat na základě statistických údajů, že předání žalobce je nereálné, jelikož je nutné

posuzovat každý případ zvlášť a statistika není zákonným obligatorním podkladem pro rozhodování o zajištění. Zároveň žalovaná dne 25. února 2016 zaslala podnět k zahájení řízení podle Dublinského nařízení vedený ve spisu pod pořadovým číslem 15. Dne 1. března 2016 bylo žalované doručeno oznámení o zahájení řízení podle Dublinského nařízení Ministerstvem vnitra, odborem azylové a migrační politiky č. j. OAM-280/DS-PR-2016, ve spise pod pořadovým číslem 19, kde byl oznámen postup podle Dublinského nařízení a zaslána žádost o přijetí žalobce do Maďarska. Dne 22. března 2016 bylo žalované doručeno oznámení o zahájení řízení podle Dublinského nařízení Ministerstvem vnitra, odborem azylové a migrační politiky č. j. OAM-280/DS-PR-2016, ve spise pod pořadovým číslem 22, kde bylo konstatováno, že nejpozději 28. dubna 2016 bude realizováno předání do Maďarska na základě zákonných lhůt pro vydání a nabytí právní moci rozhodnutí o předání žalobce podle Dublinského nařízení. Přemístění žalobce podle ustanovení článku 28 odst. 2 Dublinského nařízení do Maďarské republiky je realizovatelné, neboť 28. dubna 2016 obdržela žalovaná „Žádost o provedení transferu s policejní eskortou na mezinárodní letiště,“ č. j. OAM 280/DS-PR-2016, kdy bude žalobce 10. května 2016 cestovat z Letiště Václava Havla do Budapešti. Ve spise uvedeno pod pořadovým číslem 35. Zároveň bude 10. května 2016 ukončeno zajištění žalobce, neboť podle § 127 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců pomine důvod zajištění. S žalobcem je zároveň vedeno správní řízení ve věci povinnosti opustit území České republiky podle § 50a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců: „Rozhodnutí o povinnosti opustit území policie vydá cizinci, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území a má být předán podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie. Žalovaná byla přesvědčena, že důvody zajištění stále trvají a přijetí mírnějších opatření by nebylo v souladu se stavem řízení o zajištění žalobce podle § 129 odst. 6 zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce nemá na území České republiky žádnou adresu, na které by se mohl zdržovat, nemá ani dostatek finančních prostředků na složení zálohy a hlavně v protokolu uvedl, že cílem jeho cesty je Německo, z čehož vyplývá nebezpečí, že by žalobce mařil a ztěžoval realizaci předání do Maďarska podle Dublinského nařízení. Zároveň německá strana uvedla, že žalobce není žadatelem o azyl v Německu, což je ve spisu uvedeno pod pořadovým číslem 14. Žalovaná jednal pouze podle zákona, především zákona o pobytu cizinců, jenž implementoval Směrnici Evropského parlamentu a rady 2008/115/ES ze dne 16. prosince 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí a nařízení č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států

Žalovaná žádala, aby soud žalobu zamítl.

Součástí **správního spisu** je úřední záznam PČR Krajského ředitelství PČR, Odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 23. 2. 2016, podle něhož byla v 12:56 hod. kontaktována hlídka Policie ČR provádějící službu dle instruktáže na SVP D5 v úseku Černice – DHP a od 12:30 v úseku DHP – Sv. Kateřina, že po D5 směr Spolková republika Německo by měl jet autobus s RZ ... zelené barvy. V autobusu se měl dle informací nacházet cizinec nejspíše Pákistánské nebo Afghánské národnosti, který je agresivní. Hlídka zastavila předmětný autobus a zjistila, že se jedná o linkový autobus MEiNFERNBUS FLIXBUS Č. 084 SMĚR Praha – Essen. Hlídka následně kontaktovala

řidiče autobusu, s tím, že si provede kontrolu cestujících a současně s tím, se zeptala řidiče, zda měl s nějakým cestujícím problém. Řidič hlídce sdělil, že nikoliv, cesta probíhala v pořádku. Pouze v zadní části na levé straně se nacházel cizinec, který měl dle jeho slov divný doklad. Vzhledem k tomu, že cizinec neměl být agresivní a ani v době příchodu policie nejevil žádné známky agresivity, hlídka zvolila taktiku zákroku kontrolou cestujících s ohledem na čl. 21 Schengenského hraničního kodexu. Shora uvedený cizinec, resp. žalobce hlídce předložil pouze list o rozměru A4 s fotografií a názvem Attestation de Demande d'asile procedure normale, jež je součástí správního spisu. List byl vydán Francouzskou republikou. Na listu se nacházelo identifikační číslo, jméno a podpis žalobce, číslo vydaného listu, razítko Francouzské republiky. Platnost od 4. 2. 2016 do 3. 3. 2016. Žádný jiný doklad totožnosti s platným vízem u sebe žalobce neměl. Dále u sebe měl žalobce elektronickou jízdenku z Prahy do Frankfurtu s přestupem v Nurembergu.

Následně dne 24. 2. 2016 bylo s žalobcem zahájeno správní řízení a na základě usnesení č.j. KRPP-30228-7/ČJ-2016-030022 mu byl ustanoven tlumočnick D.S. Téhož dne byl sepsán protokol o vyjádření účastníka správního řízení, č.j. KRPP-30228-8/ČJ-2016-030022 z něhož vyplývá, že při jeho sepsání byl přítomen tlumočnick a žalobce byl poučen o svých právech a povinnostech. Ve svém vyjádření žalobce uvedl, že v červenci 2015 přicestoval do Německa z Rakouska vlakem a do Rakouska se dostal z Maďarska také vlakem. Ihned jakmile přijel do Německa, požádal o azyl. V Německu dochází na jazykový kurz. Vzhledem k tomu, že ve Frankfurtu měli prázdniny, tak se rozhodl, že se podívá do Francie a vyjel autobusem do Paříže začátkem února na 15-ti denní výlet. Dne 22. 2. 2016 chtěl z Paříže odcestovat zpátky do Frankfurtu v Německu. V autobuse, ale usnul, přejel cílovou stanici a dostal se až do Prahy. Zde si koupil lístek na autobus, aby se mohl vrátit zpět. Dne 23. 2. 2016 asi v 11:00 hodin odjel autobusem z Prahy do Frankfurtu. Zhruba asi po dvou hodinách jízdy z Prahy, byl policií zastaven autobus za účelem kontroly, kde policisté prováděli kontrolu cestujících. Žalobce jim ukázal papíry, které měl z Francie, a oni jej poté odvezli. K otázkám žalované uvedl, že poprvé požádal o mezinárodní ochranu v Maďarsku. Provedli tam nějaké úkony, avšak nevěděl, zda to byla žádost o azyl. Po druhé požádal, když se dostal do Německa, neboť tato země byla jeho cílovým státem. K papíru, který měl při sobě při kontrole, uvedl, že tento dostal, když jel do Paříže a nevěděl, co je to za papír. Dále uvedl, že v Maďarsku vědomě o mezinárodní ochranu nežádal, byly mu sebrány otisky prstů, ale nevěděl z jakého důvodu. Totéž se stalo ve Francii, kde rovněž o mezinárodní ochranu nežádal. O tu vědomě požádal pouze v Německu. Do České republiky nechtěl přicestovat. Usnul v autobuse a vystoupil až v Praze. Z rodné země vycestoval z toho důvodu, že měl v Afganistánu krejčovskou dílnu a po obsazení jeho města příslušníky Talibánu po něm chtěli, aby jejím vojákům šil uniformy. To však odmítl a stal se tak nepohodlným a z důvodu strachu o svůj život opustil rodnou zemi. Vycestoval sám. Na území ČR se pohyboval také sám. Nemá zde žádné příbuzné. Žalobce chtěl dobrovolně vycestovat do státu, kde požádal o mezinárodní ochranu. K doplnění svého vyjádření žalobce uvedl, že francouzská policie při sepsání dokumentu, kterému nerozuměl a prokázal se jím Policii ČR, došlo k záměně jeho křestního jména, ve skutečnosti se jmenuje M.B. Pod tímto jménem je evidován jako žadatel o azyl.

Dále je součástí správního spisu odpověď Oddělení mezinárodních vztahu ze dne 25. 2. 2016, kde je uvedeno, že dle sdělení spolkové policie žalobce neprochází v evidencích

Spolkové republiky Německo, není žadatelem o azyl. Z Oddělení mezinárodních věcí SAD žalovaná obdržela odpověď, že žalobce požádal dne 1. 1. 2016 o azyl.

Dne 25. 2. 2016 žalovaná rozhodla o zajištění cizince za účelem předání do Maďarské nebo Francouzské republiky podle § 129 odst. 1 v návaznosti na § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, a to na dobu 40 dnů od okamžiku omezení osobní svobody podle § 129 odst. 6 zákona o pobytu cizinců.

Dne 24.3.2016 Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky sdělilo žalované, že dne 24. 3. 2016 bylo žalobci doručeno rozhodnutí Ministerstva vnitra o zastavení řízení o jeho žádosti o mezinárodní ochranu podle § 25 písm. i) zákona č. 326/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), a to z důvodu nepřipustnosti žádosti o mezinárodní ochranu podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, kdy toto rozhodnutí nabylo právní moci a je součástí správního spisu žalované.

Součástí správního spisu je dále Seznámení a vyjádření se k podkladům pro rozhodnutí ze dne 2. 4. 2016, č.j. KRPP-30228-27/ČJ-2016-030022, ze kterého vyplývá, že žalobci byla dána možnost seznámit se s podklady pro vydání napadeného rozhodnutí a podle § 36 odst. 3 správního řádu mu byla dána možnost se k nim vyjádřit, kdy uvedl, že nemá žádné návrhy.

Dne 26. 4. 2016 vydala žalovaná další rozhodnutí, č.j. KRPP-30228-33/ČJ-2016-030022, kterým prodloužila dobu zajištění žalobce o 30 dnů, tj. celkem na 96 dnů.

Dne 2. 5. 2016 žalovaná obdržela od Ministerstva vnitra žádost o provedení transferu s policejní eskortou na mezinárodní letiště, ze kterého je zřejmé, že žalobce bude dne 10. 5. 2016 eskortován na letiště Václava Havla, ze kterého bude cestovat do Budapešti.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná uvedla, že při rozhodování o prodloužení zajištění za účelem předání dle ustanovení § 129 odst. 6 zákona o pobytu cizinců správní orgán vycházel ze zjištění, že dne 23. 02. 2016 byl účastník řízení kontrolován v autobusové lince Meinfarnbus Flixbus č. 084, který byl zastaven hlídkou Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „OPKPE“). Hlídky OPKPE předložil pouze list A4 s fotografií č. 0028761 s názvem „Attestation de demande d'asile proceduře normale“ (přeloženo z francouzštiny „Certifikát žádost o azyl běžný postup“) vydaný Francouzskou republikou dne 04. 02. 2016 splatností do 03. 03. 2016. Žádný jiný doklad totožnosti, který by účastníka řízení opravňoval k pobytu na území České republiky, hlídce nepředložil. Z tohoto důvodu byl účastník řízení vyveden z autobusu a dne 23. 02. 2016 v 13:10 hodin zajištěn dle § 27 odst. 2 zákona č. 273/2008 Sb., zákona o Policii České republiky (dále jen „zákon o Policii“). Účastník řízení byl eskortován na OPKPE, kde bylo provedeno daktyloskopování na stanici LSSR a otisky porovnány v systému Eurodac, kde byl nalezen 2x HIT HU1330016362213 a FR17503938119. Na základě výše uvedených skutečností správní orgán s účastníkem řízení zahájil správní řízení ve věci povinnosti opustit území České republiky podle § 50a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců, protože podle výsledku daktyloskopování na stanici jednoznačně vyplývá, že účastník řízení je žadatelem o azyl v jiném členském státě a tudíž se na jeho případ vztahuje postup dle nařízení EU č. 604/2013.

Dále žalovaná vycházela z Protokolu o vyjádření účastníka správního řízení sepsaném dne 24. 02. 2016 pod č.j. KRPP- 30228-8/ČJ-2016-030022 (dále jen „vyjádření“)

Jelikož účastník řízení na území České republiky pobývá bez povolení k pobytu, v Maďarské republice a Francouzské republice probíhá řízení o mezinárodní ochraně, byly dány důvody pro zahájení řízení za účelem předání do Maďarské republiky či do Francouzské republiky, tj. předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropských společenství. Povinnost Maďarské nebo Francouzské republiky převzít účastníka řízení vyplývá z čl. 18 odst. 1 písm. b) nařízení EU č. 604/2013. Účastník řízení je žadatelem o mezinárodní ochranu v Maďarské, resp. Francouzské republice a na území jiného členského státu se nachází bez povolení k pobytu.

Dne 1. 3. 2016 byl žalované doručeno Oznámení o zahájení řízení podle nařízení č. 604/2013, Ministerstvem vnitra ze dne 1.3.2016, č.j. OAM-280/DS-PR-2016, že dne 1.3.2016 byla odeslána žádost o přijetí zpět na základě pozitivního EURODAC hitu do Maďarské republiky a lhůta pro odpověď maďarské strany byla stanovena do 15.3.2016. Dne 22. 3. 2016 bylo žalované doručeno Oznámení o zahájení řízení podle nařízení č. 604/2013 ze dne 22. 3. 2016 byla žalovaná informována o tom, že dne 15. 3. 2016 uplynula lhůta pro odpověď maďarské strany a v souladu s čl. 25. odst. 2 uvedeného nařízení se má zato, že této žádosti bylo vyhověno. ČR má v souladu s nařízením lhůtu 6 týdnů na realizaci předání zajištěného cizince do odpovědného státu tj. do 28. 4. 2016. Ministerstvo vnitra v této souvislosti požádalo o prodloužení lhůty zajištění podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizince. Řízení o zpětvzetí do Maďarské republiky v rámci tzv. Dublinského nařízení nadále probíhá, a proto jsou dány důvody pro prodloužení zajištění účastníka řízení na požadovanou dobu.

K posouzení vážného nebezpečí útěku a použití mírnějších donucovacích opatření žalovaná uvedla, že účastník řízení pobýval dne 23. 02. 2016 na území České republiky neoprávněně bez víza a bez cestovního dokladu. Účastník řízení ve svém vyjádření uvedl, že požádal v červenci roku 2015 o mezinárodní ochranu ve Spolkové republice Německo pod identitou M.B. nar... odkud v únoru roku 2016 vyjel na výlet do Paříže ve Francii. Zde jej kontrolovala hlídka místní policie a vydala mu nějaký dokument vystavený na jméno S.B., (ve spise pod č. 2) byly mu sejmuty otisky prstů a následně se chtěl vrátit zpět do Frankfurtu v Německu a omylem se dostal do České republiky. Účastník řízení měl pozitivní EURODAC HIT, a to ve Francii a Maďarsku, kdy na toto uvedl, že vědomě žádal o azyl pouze v Německu. V ostatních případech prý nevěděl, z jakého důvodu mu byly sebrány otisky prstů a jaké dokumenty podepisuje. Účastník řízení uvedl, že má sebou finanční hotovost ve výši asi 200 Eur. Jedná se o jeho jediné finanční prostředky. Účastník řízení uvedl vědomě nepravdivé údaje týkající se podané žádosti o mezinárodní ochranu ve Spolkové republice Německo, kdy konstatoval, že v Německu žádal o mezinárodní ochranu pod identitou M.B., nar. ... Tato skutečnost byla telefonicky ověřena přes Oddělení mezinárodních vztahů Schwandorf, kdy bylo zjištěno, že ani pod touto totožností není veden ve Spolkové republice Německo jako žadatel o mezinárodní ochranu. Na základě výše uvedených skutečností je z jednání účastníka řízení zřejmé, že existuje vážné nebezpečí útěku, tak jak je uvedeno v § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců.

Při zvažování přiměřenosti zajištění správní orgán konstatoval, že účastník řízení ve svém vyjádření mimo jiné uvedl, že chce zpět do Spolkové republiky Německo, kde dle jeho tvrzení podal žádost o mezinárodní ochranu. Zkoumáním této skutečnosti bylo zjištěno, že ve Spolkové republice Německo není účastník ani pod jednou jím uváděnou identitou veden jako žadatel o mezinárodní ochranu. Účastník řízení se chce vrátit do Spolkové republiky Německo, přestože není oprávněn ke vstupu na toto území. Do Francie a Maďarska, kde je žadatelem o mezinárodní ochranu, se vrátit nechce. Z tohoto důvodu správní orgán konstatoval, že dle § 123b odst. 4 zákona o pobytu správní orgán zvláštní opatření za účelem vycestování neuloží. Správní orgán byl přesvědčen, že zajištění je přiměřené konkrétním okolnostem případu, protože z chování účastníka řízení vyplývá důvodné podezření, že azylovou proceduru zneužívá. Jako žadatel o mezinárodní ochranu v Maďarské republice a následně ve Francouzské republice byl povinen setrvat v jedné z těchto republik. Na další cestu se vydal, ačkoli neměl žádné pobytové oprávnění v jiných členských státech a má v úmyslu neoprávněně vstoupit na území jiného smluvního státu.

Žalovaná se zabývala i otázkou realizovatelnosti předání účastníka řízení a konstatovala, že v době rozhodování jí nejsou známy žádné skutečnosti, které by mohly zmařit předání účastníka řízení do Maďarské republiky. Uvedla, že v současné chvíli se správní orgán na základě znění nařízení EU č. 604/2013 důvodně domnívá, že Maďarská republika je povinna účastníka řízení převzít. Jedinou překážkou, proč není možné předat účastníka řízení ihned, jsou v tomto nařízení uvedené lhůty. Správní orgán přistoupil k vydání tohoto rozhodnutí o zajištění v souladu s § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Vzhledem k lhůtám stanoveným v nařízení EU č. 604/2013 nelze předání cizince nebo dokončení jeho průvozu uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin. Je nutné zabezpečit náležitosti potřebné k realizaci předání podle nařízení EU č. 604/2013, kdy podle článku 28 odst. 3 má přebírající strana (Maďarská republika) na odpověď lhůtu dvou týdnů od okamžiku obdržení žádosti a lhůtu na přijetí žadatele šest týdnů od vyhovění žádosti.

Závěrem správní orgán konstatoval, že při svém rozhodování vážil všechny v době rozhodování známé skutečnosti a vážil všechny podmínky zajištění účastníka řízení podle národních předpisů, evropského práva i aktuální judikatury. Správní orgán hodnotil všechny důkazy samostatně i ve vzájemných souvislostech a měl na zřeteli základní zásady správního práva.

V souladu s § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bylo ve věci rozhodnuto bez jednání, neboť žalobce ani žalovaná nenavrhli nařízení jednání a soud nepovažuje nařízení jednání k projednání věci za nezbytné.

V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

Žaloba není důvodná.

K námitce žalobce, že žalovaná při rozhodování o zajištění žalobce nesprávně posoudila otázku, zda existuje reálný předpoklad, že dojde k jeho předání do jiného členského státu EU ve stanovené době, soud uvádí, že smyslem řízení o zajištění cizince je vytvoření

podmínek pro to, aby mohl být realizován hlavní účel zajištění, tedy předání cizince, vycestování nebo správní vyhoštění a nebyl mařen tím, že se cizinec bude skrývat nebo jiným způsobem vyhýbat jeho realizaci. Při rozhodování o zajištění je povinností správních orgánů posuzovat potencialitu předání cizince, popř. vycestování nebo správního vyhoštění. Podrobně se touto povinností správních orgánů zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 – 150. V předmětném rozsudku byla sice řešena situace stěžovatelky, jež byla zajištěna za účelem správního vyhoštění. Nicméně v daném případě Nejvyšší správní soud dospěl také k závěru, že „*Pokud správní orgán po předběžném zhodnocení všech jemu známých skutečností, jež by mohly vylučovat správní vyhoštění, vycestování či předání cizince, dospěje k závěru, že správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince je i přes tyto skutečnosti alespoň potenciálně možné, je oprávněn rozhodnout o zajištění cizince.*“ Z odůvodnění napadeného rozhodnutí a z obsahu správního spisu vyplývá, že se žalovaná zabývala zhodnocením překážek předání žalobce do Maďarské republiky, které jí byly v době rozhodování o prodloužení zajištění žalobce známy, a které vyšly v řízení najevo. Tomuto posouzení věnovala v napadeném rozhodnutí samostatný odstavec nesoucí název „*Realizovatelnost předání účastníka řízení, doba zajištění*“, kde uvedla, že „*Správní orgán se dále v souladu s ustálenou judikaturou (7 As 79/2010-150. [2524/2012 Sb. NSS]) zabýval otázkou realizovatelnosti předání účastníka řízení a konstatuje, že v době rozhodování mu nejsou známy žádné skutečnosti, které by mohly zmařit předání účastníka řízení do Maďarska. V současné chvíli se správní orgán na základě znění nařízení EU č. 604/2013 došel k závěru, že Maďarsko je povinno účastníka řízení převzít. Jedinou překážkou, proč není možné předat účastníka řízení ihned, jsou v tomto nařízení uvedené lhůty. Správní orgán přistoupil k vydání tohoto rozhodnutí o zajištění v souladu s § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Vzhledem k lhůtám stanoveným v nařízení EU č. 604/2013 nelze předání cizince nebo dokončení jeho převozu uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin. Je nutné zabezpečit náležitosti potřebné k realizaci předání podle nařízení EU č. 604/2013, kdy podle článku 28 odst. 3 má přebírající strana (Maďarská republika) na odpověď lhůtu dvou týdnů od okamžiku obdržení žádosti a lhůtu na přijetí žadatele šest týdnů od vyhovění žádosti. Přebírající strana obdržela žádost o převzetí účastníka řízení dne 1. 3. 2016.*“

Žalovaná tedy překážky předběžně posoudila a učinila si úsudek o tom, zda je předání cizince alespoň potencionálně možné, a to vše s vědomím, že o zajištění žalobce nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit. Žalované nebyly známy žádné překážky předání, kdy jedinou překážkou okamžité ho předání žalobce do Maďarské republiky je povinnost dodržování lhůt uvedených v nařízení EU č. 604/2013. Navíc v době, kdy žalovaná rozhodovala o prodloužení zajištění žalobce, již bylo známo, že Maďarská republika, tedy přebírající stát neodmítl převzetí žalobce, neboť dne 15. 3. 2016 jí uplynula lhůta pro odpověď na žádost o přijetí zpět na základě pozitivního EUODAC hitu, kdy v souladu s čl. 25 odst. 2 nařízení č. 604/2013 se má za to, že této žádosti bylo vyhověno.

Soud nepřisvědčil argumentaci žalobce, že předpoklad jeho přemístění do Maďarska v příslušných lhůtách není reálný, neboť na žádost správního orgánu o převzetí žalobce zpět maďarské úřady nereagovaly a je tedy možné, že k realizaci předávání v důsledku neposkytnutí součinnosti maďarských orgánů vůbec nedojde. Podle čl. 28 odst. 3 nařízení č. 604/2013 zajištění musí být co nejkratší a nesmí trvat déle než po dobu, která je nezbytná

k náležitému provedení požadovaných správních řízení do doby provedení přemístění podle tohoto nařízení. Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, lhůta pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět nesmí překročit jeden měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu. Členský stát, který vede řízení v souladu s tímto nařízením, požádá v těchto případech o urychlenou odpověď. Tato odpověď musí být poskytnuta do dvou týdnů od okamžiku obdržení žádosti. Není-li odpověď poskytnuta v této dvoutýdenní lhůtě, má se za to, že bylo žádosti vyhověno, což má za následek vznik povinnosti převzít nebo přijmout dotyčnou osobu zpět, včetně povinnosti zajistit její řádný příjezd. Z toho, že maďarské úřady nereagovaly na žádost o převzetí nelze vyvozovat, že následně neposkytnou faktickou součinnost k převzetí cizince. Dožadovaný stát není povinen odpovědět na žádost členského státu. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že i tato žalovaná zohlednila při svém rozhodování, kdy uvedla, že dne 15. 3. 2016 uplynula Maďarské republice lhůta pro odpověď a má se tedy za to, že v souladu s čl. 25 odst. 2 Maďarská republika žalobce přijme. Žalovaná nemohla vyvozovat z jednání maďarské strany, tedy z toho, že nereagovala na žádost, že si cizince nepřevzme, vzhledem k tomu, že maďarská strana není povinna v případě, že chce žádosti vyhovět vždy na žádost odpovědět.

Při rozhodování o stanovení doby zajištění, resp. při stanovování doby prodloužení zajištění žalovaná správně zohlednila, že ČR má v souladu s nařízením č. 604/2013 lhůtu 6 týdnů na realizaci předání zajištěného cizince do odpovědného státu, a s ohledem na to, žalovaná prodloužila zajištění cizince o 26 dnů, tj. do 28. 4. 2016.

K námitce žalobce, že existuje překážka jeho přemístění podle čl. 3 odst. 2 Nařízení Dublin, soud předně uvádí, že polemiku o tom, zda je možné předání žalobce do Maďarské republiky, např. s ohledem na systémové nedostatky je nutné především vést v řízení o předání cizince do odpovědného členského státu podle nařízení EU č. 604/2013, neboť právě v tomto řízení musí být přesně vyhodnoceny správním orgánem veškeré skutečnosti rozhodné pro realizovatelnost předání žalobce do konkrétního státu. Jak již soud shora uvedl, smyslem zajištění je naplnění jeho hlavního účelu, tedy předání, vycestování či správního vyhoštění cizince. Použitím institutu zajištění se předchází maření rozhodnutí o předání, vycestování či správním vyhoštění tím, že se cizinec nebude skrývat nebo jiným způsobem vyhýbat jeho realizaci.

Soud neshledal důvodnou ani námitku žalobce, že na území Maďarska přicestoval ze Srbska a Srbsko je Maďarskem považováno za třetí bezpečnou zemi, kdy hrozí, že bude deportován do Srbska, aniž by byla jeho žádost meritorně přezkoumána. V této souvislosti žalobce poukazoval na rozhodnutí Krajského soudu v Praze ze dne 14. 1. 2016, č.j. 49 Az 97/2015-82, a 49 Az 109/2015-74. Soud uvádí, že mu nepřísluší presumovat rozhodnutí maďarských úřadů o možnosti předání žalobce do Srbska. Nicméně podle směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2013/32/EU, kterou je vázáno i Maďarsko, resp. podle čl. 38 odst. 1 členské státy mohou použít pojem bezpečné třetí země pouze tehdy, pokud se příslušné orgány přesvědčily, že s osobou žádající o mezinárodní ochranu bude v dotyčné třetí zemi zacházeno podle ve směrnici stanovených zásad. Podle čl. 38 odst. 2 procedurální směrnice použití pojmu bezpečné třetí země podléhá pravidlům stanoveným vnitrostátním právem, včetně pravidel, která vyžadují, aby existovala vazba mezi žadatelem a dotyčnou třetí zemí, na jejímž základě by bylo odůvodněné, aby se tato osoba do dotyčné země odebrala.

S ohledem na shora uvedené soud konstatuje, že žalobce není možné do Srbska vydat bez dalšího. Dále soud uvádí, že v souvislosti s nyní posuzovanou zákonností zajištění žalobce není možné po žalované spravedlivě požadovat, aby při rozhodování o zajištění cizince, vždy posuzovala, veškeré možné úvahy členských států a presumovala možná rozhodnutí ve vztahu k žalobci. Soud opět uvádí, že povinností žalované je, aby předběžně posoudila realizovatelnost hlavního účelu zajištění, v daném případě realizovatelnost jeho předání do Maďarska, což žalovaná také učinila.

Neopodstatněnou soud shledal námitku žalobce, že je-li žádost žalobce v Maďarsku o mezinárodní ochranu zamítnuta, jako nedůvodná, může se cizinec obrátit na soud o přezkum takového rozhodnutí, kdy podání žaloby však nemá ze zákona odkladný účinek, a tím se stává ve smyslu čl. 13 ve spojení s čl. 3 Evropské úmluvy žaloba jako prostředek nápravy neúčinnou, kdy na uvedeném nic nemění ani skutečnost, že o přiznání odkladného účinku může cizinec požádat. Navíc pro podání žaloby disponuje cizinec lhůtou pouze 8 dnů. V této souvislosti žalobce poukazoval na nález Ústavního soudu ze dne 1. 12. 2009, sp. zn. PL. ÚS 17/09. V souladu s nařízením č. 604/2013 je Maďarsko povinno objektivně a nestranně v souladu se základními zárukami a zásadami azylového práva posoudit žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Na úrovni Evropské unie, Evropského soudního dvora, ani ze strany Evropského soudu pro lidská práva ve Štrasburku, nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí či doporučení pro členské státy Evropské unie nebo Rady Evropy, které by jednoznačně deklarovaly systematické nedostatky azylového řízení v Maďarsku dosahující dokonce rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv Evropské unie. Rovněž úřad vysokého komisaře OSN pro uprchlíky nevydal žádné stanovisko, požadující, aby se členské státy Evropské unie zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Maďarska, jak to učinil ve vztahu k Řecku. Maďarsko ratifikovalo a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlížejí nad dodržováním těchto práv. Maďarsko stejně jako ČR je vázáno směrnicemi a nařízeními Evropského parlamentu a Rady jako je např. shora uvedená procedurální směrnice, nařízení EU č. 604/2013, návratová směrnice 2008/115/ES a dále Úmluva o postavení uprchlíků. Maďarské úřady by tedy měly rozhodovat v souladu s těmito směrnicemi, pokud by tedy docházelo v Maďarsku k jejich nerespektování a žadatelé o mezinárodní ochranu by byli kráceni na svých právech, musí proti tomuto postupu maďarských úřadů brojit přímo u maďarských úřadů.

Závěrem soud konstatuje, že žalovaná při svém rozhodování uvážila všechny v době rozhodování známé skutečnosti a uvážila všechny podmínky zajištění účastníka řízení podle národních předpisů, evropského práva i aktuální judikatury. Zhodnotila všechny důkazy samostatně i ve vzájemných souvislostech a měla na zřeteli základní zásady správního práva.

Soud v daném případě neshledal, že by došlo k pochybení správního orgánu, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle 78 odst. 7 s.ř.s.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn dle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalobce neměl ve věci úspěch, žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Plzni dne 13. května 2016

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení: Martina Kerberová